

Nr 9.

Av herr **Paulsen**, angående vissa ändringar i lagen om fattigvården.

För fattigvårdsstyrelserna i landet finns intet som verkar så tyngande som hemortsbestämmelserna med därav följande processer. För de större städernas fattigvårdsstyrelser känns nog bördan härav ej så tung, beroende på att arbetet här utföres av lejd arbetskraft, och då bördan blir tyngre, anställas flera tjänstemän. Det enda kännbara blir således att utgifterna för tjänstemän ökas.

På landsbygden och i mindre städer ställer sig saken helt annorlunda. Där får fattigvårdsstyrelsen — i regel utan hjälp — bära hela bördan av alla dessa utredningar, som fattigvårdsprocesserna medföra.

Härtill kommer det rent personliga obehaget, som fattiga människor, vilka närma sig 60-årsåldern, råka ut för, då de vilja flytta från en kommun till en annan, därigenom att kommunalmännen i inflyttningskommunen ofta göra allt vad de förmå för att hindra inflyttning, allt i avsikt att skona kommunen för ytterligare fattigvårdstunga.

Dessa processer kosta det allmänna stora summor utan att medföra någon verklig nytta.

För den fattiga människan, som är i behov av hjälp, medföra de endast obehag och för fattigvårdsstyrelsen utgöra de en ständig källa till förargelse förenad med mycket arbete.

För att råda bot på detta, har frågan om centralisering av fattigvården då och då varit uppe, men man har i regel stannat vid att föreslå, att fattigvårdssamhällena göras större, på sin höjd att länet göres till hemortsområde.

För min del anser jag att ifråga om hemortsrätten borde *varje svensk medborgare hava hemortsrätt i Sverige, utan angivande av något särskilt samhälle*. Fattigvårdskostnaderna, även de som nu ersättas av landstinget, betalas av staten.

Jag avser inte härmed att handhavandet av fattigvården skulle överflyttas på staten och denna skaffa nya organ att sköta verksamheten. Mitt förslag går ut på, att staten betalar alla fattigvårdskostnader, men fattigvården skötes som hittills av kommunerna genom fattigvårdsstyrelsen. Fattigvårdens stat uppgöres av fattigvårdsstyrelsen och förelägges kommunalstämman eller kommunalfullmäktige för godkännande. Då fattigvårdens stat för kommande året godkänts av vederbörande stämma eller fullmäktige, sändes den till statsverket, som till vederbörande kommun levererar de medel, vilka i staten upptagits, exempelvis så som nu sker med statsbidraget till folkskollärarnas löner.

Bihang till riksdagens protokoll 1932. 4 saml. 5 häft. (Nr 9—11.) 1

Genom en sådan åtgärd vinnes först och främst, att den ojämnhet i fattigvårdstungan, som nu finnes i landet, i stort sett försvinner.

Dessutom blir det möjligt för fattiga människor mellan 50 och 60 år att obehindrat flytta omkring i landet, utan att nitiska och om sin kommuns ekonomi ömma kommunalmän behöva göra sitt bästa för att förhindra detta. — Och för fattigvårdsstyrelserna i landet blir det en oerhörd lättnad, att endast behöva syssla med sin verkliga uppgift att hjälpa fattiga behövande människor och slippa ifrån hela den överflödsgärning, som hemortsutredningar och processer äro.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag till sådan ändring i gällande fattigvårdslag, att alla nuvarande hemortsbestämmelser slopas;

att i stället för de slopade hemortsbestämmelserna inskrives i lagen, att varje svensk medborgare har hemortsrätt i Sverige utan angivande av någon särskild kommun; och

att staten betalar *alla* kostnader för fattigvården, mot det att kommunen till statsverket insänder fattigvårdens stat, av stämman eller fullmäktige granskad och godkänd.

Stockholm 15 januari 1932.

Anders Paulsen,
Arlöv.
